

Sygn. akt IV KK 176/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Jarosław Matras (sprawozdawca)

SSN Roman Sądej

Protokolant Dorota Szczerbiak

w sprawie **J. G.**

skazanego z art. 209 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 11 lipca 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w C.

z dnia 21 września 2011 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego J. G.
przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
C.**

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w C. skierował do Sądu Rejonowego w C. akt oskarżenia przeciwko J. G. o to, że: w C. w okresie od października 2009 r. do maja 2010 r. uparczywie uchylał się od łożenia na utrzymanie swojej córki M. G.

przez co naraził ją na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k. Jednocześnie w akcie oskarżenia został zawarty wniosek o wydanie w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie kary uzgodnionej z oskarżonym w postaci: 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 4 lata (k. 50).

Wyrokiem z dnia 21 września 2011 r., Sąd Rejonowy uwzględniając zmodyfikowany wniosek prokuratora orzekł:

1. uznał oskarżonego J. G. za winnego popełnienia czynu opisanego powyżej tj. przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. i za to na mocy art. 209 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 4 lata;
3. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych (k. 88).

Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 29 września 2011 r.

Kasację od tego wyroku na korzyść skazanego złożył Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

- rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, to jest art. 366 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i § 2 k.p.k. polegające na zaniechaniu przez przewodniczącego składu orzekającego wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, poprzez nieujawnienie w toku rozprawy głównej danych o uprzedniej karalności J. G. i w następstwie tego nieuwzględnienie całokształtu okoliczności mających znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, w wyniku czego doszło do wadliwego określenia granic czasowych czynu przypisanego oskarżonemu, co doprowadziło do skazania go za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. popełnione na szkodę małoletniej córki M. G. w okresie od października 2009 r. do maja 2010 r., mimo, iż uprzednio wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 04 marca 2010 r., J. G. został skazany za popełnienie takiego samego przestępstwa w okresie od dnia 1 października 2008 r. do dnia 4

marca 2010 r. na szkodę tej samej pokrzywdzonej.

Podnosząc taki zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co umożliwi jej uwzględnienie w trybie określonym w art. 535 § 5 k.p.k. Rację ma skarżący, że przewodniczący składu orzekającego dopuścił się w niniejszej sprawie rażącego naruszenia przepisów postępowania karnego, tj. art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 k.p.k., a uchybienia te miały oczywisty wpływ na treść wydanego wyroku. W akcie oskarżenia zawarto wnioski o ujawnienie odpisu wyroku Sądu Rejonowego w C. w sprawie IX K .../10 (k. 56), a sam wyrok został znajdował się w aktach sprawy na k. 49 akt wraz z adnotacją o jego prawomocności. Z treści tego wyroku wynikało, że oskarżony został już skazany za popełnione wobec swojej córki M. G. – w okresach: od 1 września 2005 r. do 31 sierpnia 2006 r. oraz od 1 kwietnia 2008 r. do 30 września 2008 r, a także od 1 października 2008 r. do 4 marca 2010 r. – przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. Rozpoznając niniejszą sprawę na rozprawie w dniu 21 września 2011 r. przewodnicząca składu orzekającego nie ujawniła treści wyroku wydanego w sprawie IX K .../10, chociaż zgodnie z treścią art. 343 § 4 k.p.k. powinna to uczynić. Brak postanowienia o ujawnieniu odpisu tego wyroku dowodzi także rażącego naruszenia art. 366 § 1 k.p.k., albowiem gdyby przewodnicząca składu właściwie wykonywała swoje obowiązki, przy założeniu, że zapoznała się z aktami sprawy oraz z treścią aktu oskarżenia, to winna zaliczyć w poczet dowodów we właściwej formule (art. 394 § 1 k.p.k.) odpis wyroku wydanego w sprawie IX K .../10 Sądu Rejonowego w C., jak i dane o karalności, a to dlatego, iż te właśnie dokumenty miały zasadniczy wpływ na prawidłowe wyrokowanie w sprawie wówczas rozpoznawanej. Nie trzeba przekonywać, że ujawnienie jako dowodu odpisu wyroku wydanego w sprawie IX K .../10 skutkowałoby, w przypadku zaakceptowania wniosku prokuratora, co najmniej koniecznością zmiany czasokresu przypisanego oskarżonemu przestępstwa na okres od 5 marca 2010 r. do maja 2010 r. i zapewne miałyby wpływ na ocenę zasadności wniosku w zakresie proponowanej kary. Na zakończenie wskazać trzeba, że z uwagi na fakt, iż czasokresy przestępstwa niealimentacji w obu sprawach nie pokrywają się, brak

jest podstaw do twierdzenia co do istnienia uchybienia określonego w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w C. rozstrzygając wniosek prokuratora, w dotychczasowej formule lub jeśli jego treść zostanie zmieniona, weźmie pod uwagę treść wyroku wydanego w sprawie IX K .../10 i rozważy wnikliwie całokształt okoliczności sprawy.

Z tych wszystkich powodów należało orzec jak w wyroku.